

Lluitem o ens rendim? Lluitem! Seguim lluitant!

A Reagrupament Barcelonès sempre ho hem fet, però ara més que mai.

En aquestes setmanes que han passat entre el primer i el segon número de La Veu, hem tingut les assemblees dels districtes per presentar i explicar als associats l'acord de candidatura unitària a la ciutat de Barcelona, hem posat en marxa l'acte per la llengua i d'adhesió a [Som escola.cat](http://Som.escola.cat), hem endegat l'equip de treball per a la confecció del programa marc de les municipals, hem assistit a l'acte d'inauguració de les Quatre columnes de Puig i Cadafalch, tenim el primers ponents per a les presentacions literàries, hem consolidat els dijous de la tertúlia política, iniciem el cicle de cinefòrum dels dissabtes tarda a la seu del carrer Malgrat i hem estat presents a les 24 hores de recollida de vot anticipat a la Vila de Gràcia, acompanyats pel nostre President, Joan Carretero.

Pot semblar molt, però en volem més: per això les properes setmanes sumarem encara alguns esforços més i afegirem el capital humà d'aquells reagrupats i reagrupades que prendran la responsabilitats en el projecte fent un pas per anar a les llistes municipals per Barcelona, Badalona i l'Hospitalet.

Les notícies que ens arriben de Reagrupament Nacional i del territori són encoratjadores, arreu som vius i capaços de sumar esforços amb d'altres forces i moviments polítics; no sols això, sinó que els compromisos de Vic, *think tank*, creació del grup de comunicació, redacció de ponència política i organitzativa comencen a prendre forma a i estan a punt d'iniciar el procés de participació per part dels associats.

Al Barcelonès cada vegada som més a prop de tenir l'associació situada estratègicament allà on la volíem, participant de l'actualitat política amb veu pròpia i criteri, una associació endreçada, eficient i útil a la societat. Un cop siguem aquí, comença la segona i la tercera etapa. La segona serà aquella en la qual haurem de fer reviure l'experiència a tots les nostres associats de com val la pena treballar pel país i com es gaudeix fent-ho a Reagrupament; la tercera és que aquest sentiment l'haurem d'exportar, ja que el nostre missatge no donarà fruits si no va més enllà del miler d'associats i simpatitzants que tenim a Barcelona.

Per tant, companys, coratge i compromís, raó i força, que cap dels nostres 8.000 votants a Barcelona pugui dir mai "A mi no em vau preguntar mai res, a mi no em vau convidar a venir a treballar a Reagrupament".

Aquest és el nostre proper objectiu.

Marc Viñolas

Coordenador del Barcelonès

Sumem per fer un país lliure

Estem abocats a dos anys més d'espoli "desorbitat" en el pitjor moment de la crisi econòmica.

Ara fa tres mesos de les eleccions al Parlament de Catalunya, i aprofitant que tinc "la veu", m'agradaria fer-ne un breu balanç.

En primer lloc, hem vist com tot allò de solvent que ens havia anunciat el govern tripartit, i que nosaltres ja qüestionàvem en els nostres actes electorals, ha quedat totalment en evidència. Nosaltres afirmàvem que la Generalitat estava en fallida i així ha quedat demostrat ara. Els ciutadans s'han de sentir absolutament enganyats i el fet de no reconèixer la situació real de les finances públiques catalanes durant la campanya va fer que el debat electoral fos de curta volada.

Les mesures que ara es prenen a corre-cuita no van ser objecte de debat ni van poder rebre el suport dels electors. Les retallades s'estan fent per un procés d'urgència sumaríssim sense que s'escolti els ciutadans i sense explicar realment que, si no hi hagués el dèficit fiscal amb l'Estat espanyol, els nostres nens no haurien de renunciar a una bona educació, els nostres grans no caldria que renunciessin a una bona atenció, ni els nostres joves als ajuts per a l'habitatge ni tots plegats a una sanitat de qualitat.

En segon lloc, l'actitud del nou govern de CiU ha restaurat en bona mesura la pràctica del "peix al cove" i ara ens tornen a presentar com a assoliments polítics el simple fet de poder endeutar-nos més i no es parla mai de recuperar el control d'allò que és nostre. CiU ha començat a parlar de la seva promesa electoral d'un "nou pacte fiscal", però incomprensiblement en demora la seva conclusió a l'any 2012, cosa que ens aboca a dos anys més d'espoli "desorbitat" en el pitjor moment de la crisi econòmica.

Pel que fa al clima de l'Estat, nombrosos fets posen de manifest el retrocés que hi experimenta la nostra dignitat nacional: les sentències contra l'ús de la llengua catalana a l'escola basades en l'aprofundiment de la interpretació restrictiva de la sentència

del TC contra l'Estatut, el tancament de TV3 al País Valencià, la intolerància amb l'ús de la llengua pròpia d'un entrenador de futbol, la determinació dels partits espanyols de dreta i esquerra per a aprofundir en el cafè per a tothom, etc.

En tercer lloc, l'espai d'actuació que hagi d'emprendre Reagrupament té una fita important a la propera assemblea a la primavera, en què caldrà fer una reflexió sobre el nostre paper en l'escenari públic. De moment, no estem pas aturats, sinó que aquests dies molts membres de Reagrupament estan treballant per la unitat d'acció mitjançant acords amb altres forces a les eleccions municipals. Allà on els projectes locals ho permetin i la gent lliurement hi vulgui treballar hi ha una oportunitat que no es pot perdre per a fer avançar el nostre país cap a un futur lliure. Sense falsa vanitat, som el fonament que facilita la unitat.

Finalment, des d'un punt de vista personal: ara més que mai cal el compromís ciutadà: els fets del Magreb ho avalen. Ens cal la valentia de plantejaments i el treball constant des de cada àmbit. Aquesta feina li ha tocat a la nostra generació i en som responsables.

Rut Carandell

Vicepresidenta de Reagrupament

La volatilització de Bèlgica

L'increment del vot independentista és analitzat com a conseqüència de la percepció cada cop més estesa, que els elements d'unió entre els belgues són cada cop menys.

El passat 17 de febrer, Bèlgica va superar l'Iraq, un país en ple conflicte, en batre el rècord de tenir un govern interí, per la impossibilitat d'assolir un acord de formar-ne un de definitiu. Aquell dia, el país complia 249 dies en aquesta més que preocupant tesitura. Per això, els partidaris de la unitat belga, sobretot a la ciutat de Brussel·les, es van mobilitzar, van sortir al carrer en manifestació, i van fer sentir la seva veu a la xarxa. També es proposaren iniciatives de protestes un pèl particulars. Una d'elles era pressionar els polítics, amb una mesura tan contundent com deixar-se

créixer la barba fins que no es possessin d'acord en formar un nou govern. Una senadora, fins i tot va anar més lluny, i va demanar que les dones belgues es neguessin a tenir relacions sexuals fins que el tema es resolgués... Si bé, immediatament, i davant el ressò mediàtic de la seva proposta, va matisar que era una proposta lúdica i feta en clau humorística.

Per la seva banda, els independentistes flamencs, no s'estaren de repartir bananes a les portes de les zones comercials i els mercats, conjuntament amb octavetes que titllaven Bèlgica de ser com una mena de república bananera.

Bèlgica ja porta molts anys en la corda fluixa. La seva inestabilitat política, però, fins ara s'havia trampejat amb els acords entre els principals partits de les dues comunitats lingüístiques i regionals del país: els flamencs, neerlandesos, i els valons, francòfons. Els uns majoritaris al nord del país, i els altres al sud. En mig, la ciutat de Brussel·les, històricament lligada a Flandes, però que d'ençà de la creació de l'estat belga contemporani (1830), va patir un procés de francesització que l'ha duta a ser actualment una vila de majoria francòfona, i on l'anglès també hi té un pes important, sobretot com a

conseqüència de la forta presència de les institucions de la Unió Europea, que atrau milers d'eurofuncionaris, europeriodistes o eurolobistes. Per contra, la llengua neerlandesa, a la capital, és cada cop menys parlada.

Tanmateix, en els darrers anys, l'entesa entre els partits belgues ha estat cada cop més difícil, i la inestabilitat governamental ha estat una realitat quotidiana. Cal tenir en compte que el sistema de partits a Bèlgica, com en altres estats plurinacionals, es caracteritza per la seva multidimensionalitat.

A la tradicional clivella ideològica (dreta versus esquerra), cal afegir-hi també la de caràcter ètnico-lingüística (flamencs versus valons) i la de caràcter nacional (unitaristes versus independentistes). D'aquesta manera, al parlament belga, hi trobem una duplicació ètnico-lingüística de partits socialistes, liberals, cristianodemòcrates o ecologistes. I també una forta presència de partits independentistes flamencs i, més minoritària, de partits unionistes (antifederalistes) belgues. Fins i tot, també n'hi ha, encara que de caràcter extraparlamentari, de valons que propugnen la integració d'aquesta regió a França.

L'element clau en aquest canvi d'escenari ha estat l'auge dels partits independentistes flamencs, que, a poc a poc, han anat guanyant el suport dels ciutadans de la regió respectiva. Aquest increment del vot independentista flamenc és analitzat com una conseqüència de la percepció cada cop més estesa, que els elements d'unió entre els belgues són cada cop menys, i que de facto, Bèlgica no és més que una carcassa, el darrer tret d'unió de la qual és la figura de la Monarquia. Per la resta, Flandes i Valònia són, cada cop més, dues realitats diferenciades.

En el cas de Flandes, a més, hi ha un component econòmic, que es concreta en la constatació que la solidaritat interregional, a nivell fiscal, no comporta un correlatiu increment

del desenvolupament econòmic de Valònia, ans ben al contrari. Un 40% de la població activa valona, treballa pel govern federal, la taxa d'atur és molt superior a la del nord, i els casos de corrupció o malbaratament dels diners públics assenyalen un fracàs de les polítiques de control de les finances públiques. Dit d'una altra manera, els flamencs constaten que la seva contribució fiscal al manteniment del govern federal i de Valònia és com un pou sense fons.

Finalment, hi ha també la querella lingüística, que s'ha reactivat per l'oposició cada cop més aferrissada dels francòfons a aprendre la llengua neerlandesa, i per la pressió que exerceixen per ampliar els seus privilegis lingüístics i legals en aquells municipis flamencs limítrofs a la regió de Brussel·les.

Josep Sort

Fes-te fedatari
CONSULTA SOBRE LA INDEPENDÈNCIA A BARCELONA

Participa-hi!

L'entrevista: Salvador Cardús

"Hem de pensar un model d'estat que l'eix europeu sigui absolutament central"

Parlem amb Salvador Cardús, periodista, escriptor i doctor en Ciències Econòmiques. Actualment és Professor Titular de Sociologia a la Universitat Autònoma de Barcelona.

Estem a l'inici d'una nova legislatura amb govern de CiU, després de set anys de Tripartit. Com ha canviat el país en aquests temps?

El país ha pogut constatar que les vies d'encaix amb l'Estat espanyol estan esgotades. L'Estatut representa no una obertura de nous camins sinó el tancament dels antics, l'esgotament d'aquest horitzó d'encaix amb Espanya. Això és una evidència per a tothom, i uns ho accepten de manera oberta, d'altres es resisteixen a acceptar-ho públicament. Saber-ho, però, tothom ho sap. El país ha madurat i ha pres consciència de la nova situació. Altra cosa és si el país té ganes de ser conseqüent amb aquesta nova situació. I també el país ha mostrat una gran capacitat de mobilització, com ho demostren les consultes o la manifestació del 10 de juliol.

Quan dieu "el país", és evident que exclou una part quantitativament molt important de la població.

Jo parlo de tothom que té consciència política. Ni aquí ni enlloc del món el 100% de ciutadans té consciència política. Enlloc no va a votar tothom, ni a les democràcies

"El país ha madurat i ha pres consciència de la nova situació"

més avançades com els EUA o a la Gran Bretanya. Parlo del país que té veu, de la gent que té interès per la política, que són molts. Hi ha una part de país que simplement el que fa és seguir els que lideren els canvis que es proposen. Dels que no diuen res, de la part de la ciutadania que s'autoexclou, políticament no podem dir res. Però ara hi ha una part prou àmplia, una proporció suficient de ciutadans amb consciència perquè el país pugui canviar.

Realment hi ha una massa crítica suficient perquè el país pugui canviar?

Ara, com mai, hi ha una massa crítica perquè el país faci un salt cap endavant. Les enquestes suggereixen que hi ha molta gent que seria favorable a la independència, tot i que dir que vols la independència en una enquesta, sabent que la resposta no té conseqüències de cap mena, no és significatiu. Una cosa és dir el que somnies, i l'altre respondre a un referèndum amb conseqüències. Però aquesta massa crítica de gent amb veu és més que suficient per poder iniciar un procés que és difícil, que demana molt de rigor i seriositat, i que hauria de permetre en un temps raonable que això es pogués plantejar amb totes les conseqüències i el Parlament pogués prendre la decisió que ha de prendre. No estem, però, encara en aquest punt.

Què ens falta per arribar a aquest punt?

Ens falta estratègia. Ens falta imaginar

com s'ha de fer tot el camí de preparació per ser capaços de prendre una gran decisió i ens falta visualitzar el país que volem.

Ens cal definir de què parlem quan parlem d'independència, perquè no estic segur que tots entenguem el mateix. Hauríem de tenir una certa capacitat per representar aquest futur.

Pot concretar més, si us plau, de què parlem quan parlem d'independència?

És una de les coses que hem de treballar. No estic segur que tinguem una resposta prou clara sobre què vol dir aconseguir la independència al segle XXI. Sabem què és aconseguir la independència el segle XIX i el segle XX. Però no tenim encara un model precís què vol dir ser independents el segle XXI en el marc de la UE: quines coses hauríem de tenir en ser independents, de quines podríem prescindir, què és el que seria irrenunciable... tot això està encara bastant per pensar de manera seriosa. I per això hem de comptar amb els millors experts del país i del món, per poder dibuixar aquest perfil de la independència que volem. Ara és més un desig. Ens hem donat el dret de somniar, però els desitjos s'han de poder materialitzar. És una resposta seriosa, que no es pot improvisar. Una resposta que han de donar experts, persones que coneixin bé les estructures d'estat, com es fonamenten, què entindrem per ciutadania catalana, quins models hi ha al món de ciutadania que volem o si n'hem d'inventar un de nou. Algun dia n'hauré de parlar seriosament, sense proclames. Ara encara estem fent programes electorals que són manifestos, declaracions de principis, encara insuficients. És per això que crec que l'independentisme no s'havia d'haver presentat a les eleccions al Parlament de Catalunya el 28N, atès que en aquestes eleccions no discutíem d'independència, discutíem una altra cosa, d'un canvi de govern. Per la independència ens cal un projecte madur. Som un país prou avançat i alhora prou poruc perquè si al davant no tenim una cosa molt sòlida no iniciarem mai una aventura, com ens demostra la nostra història. El dia que la independència

sigui la opció més madura, més sensata, aquell dia serem independents.

I quin paper hauria de tenir Reagrupament en aquest marc?

És molt fàcil parlar des de fora, però té poc valor. Des del primer moment em va semblar molt interessant que sorgís una organització pròpiament política però que se situava en un pla "prepartidista". I això permetia que molta gent que sent

"Crec que l'independentisme no s'havia d'haver presentat a les eleccions al Parlament"

vocació per treballar pel país, però no per dedicar-se a la política, si més no en aquest estadi, tenia una plataforma, i podia tenir projectes propis. Des del meu punt de vista, Reagrupament no va saber resistir la temptació de presentar-se a les eleccions. I jo esperava que fos una estructura política no partidista, sense estar sotmesa a les tensions del que comporta l'acció electoral, que obligava a moviments tàctics quan encara no s'havia definit quina era l'estratègia de fons. És evident que, després de les eleccions municipals, Reagrupament s'haurà de redefinir i escollir què vol fer en endavant. De moment ningú té una estratègia, i anem improvisant moviments tàctics. I amb això, no avançarem.

Creieu que poden ser camins paral·lels, l'acció política i la prepolítica?

Dins d'una mateixa organització, no ho veig, perquè crea confusió i una sempre quedarà sotmesa a l'altra, i per tan és molt difícil. Una cosa és ser un partit polític que fa política amb totes les conseqüències. L'altra cosa és l'espai associatiu que es pot moure sense urgències electorals. I aquest altre espai cívico-polític està clar que ens cal i algú l'ha de vertebrar.

Què passarà després de les consultes?

Hi ha molta gent que quedarà òrfena perquè no sabrà on mantenir la seva voluntat (...)

L'entrevista: Salvador Cardús

Cardús: "Ara el que s'ha de fer és bona feina de definició i difusió del projecte"

Ve de la pàgina 3

(../..) de treball pel país. Jo crec que ara ja està bé que s'acabi aquest procés, però caldrà vertebrar tota aquesta part del país que té ganes de seguir, ens caldran bones idees com la de les consultes, o millors encara. Potser no cal una organització tant ben estructurada com Reagrupament, potser es pot fer d'una manera tan espontània com s'han fet les consultes amb diferents fórmules, en un lloc eren els de Reagrupament, d'altres els d'ERC o CiU, d'altres una associació... potser es pot seguir amb aquesta organització més definida. No n'estic segur.

Això encaixa amb el que li volia preguntar. S'ha dit que a l'independentisme li manca lideratge, però també és cert que en el context mundial els lideratges són de baixa intensitat, no estem, per exemple, a l'Europa del Kohl o del Mitterrand.

Els lideratges es corresponen a les èpoques. Hi ha èpoques que han creat bons líders. El nostre país, quan necessiti grans lideratges, en el moment oportú, apareixeran. Una de les gràcies que tenia aquest estadi prepolític és que començaven a aparèixer el que podrien ser aquests nous líders de futur que encara no havien sortit a l'arena política. Hi ha gent solidíssima, que ja ha demostrat un cert gruix professional, i que poden esdevenir líders. En el nostre país hi ha gent amb capacitat en tots els terrenys, que s'implicaran políticament quan la política tingui l'ambició necessària. No em preocupa això. Em preocupa que no donem una continuïtat a aquest pla no partidista, no institucional, que ens ha de permetre pensar bé per què i com volem la independència i això s'ha de fer fora de les institucions.

En el nou estat que Salvador Cardús pugui imaginar, com veieu el paper dels partits?

Ara mateix tenim uns equilibris estranys: tenim uns partits que són nacionals, uns altres que tenen dependència cap enfora. Per exemple, no tenim un partit socialista sobiranista, que hi hauria de ser, i ens manquen partits d'esquerres més autòctons, i, òbviament, en el nou Estat català desapareixeran els partits independentistes. Hi haurà una reestructuració i recomposició política. Però fins que siguem independents no ens hi trobarem, entre altres coses perquè els partits van a remolc dels esdeveniments i fins ara no han demostrat gaire capacitat d'iniciativa, com per exemple ho va posar en evidència la pobra resposta a la sentència del TC sobre l'Estatut.

Quina incidència ha tingut la crisi econòmica en el nostre procés d'independència?

Jo crec que poca. De fet, la resposta que he de donar és "no ho sé". I a partir d'aquí, puc intuir que sense la crisi econòmica potser podríem haver anat més depressa i més lluny. Però la constatació del fracàs del que era l'Estatut es produeix abans de la crisi. El país va començar a canviar el 2006. Una crisi econòmica espanta i ajorna. Potser la

crisi ha accentuat els aspectes econòmics d'aquest debat, i fa més difícil que la gent se senti valenta. No n'estic segur, però possiblement hauríem anat més de pressa sense aquesta situació. Sigui com sigui, crec que coincidirà la sortida de la crisi amb el salt que hem de fer. Hi ha feina per un parell o tres d'anys, i hem de fer-la, si no, ens situarem en un escenari molt més llunyà.

Creu que quan finalment els catalans diguem de manera rigorosa que volem ser independents, la Unió Europea ens ajudarà?

La Unió Europea no es posa al costat de ningú, esperarà a veure què passa, com ha demostrat aquests dies amb Egipte. La UE està sempre al costat de la legalitat vigent establerta, fins que, al cap de 24 h. d'haver-hi una nova legalitat vigent, en pren nota, i l'accepta. La diplomàcia i la política internacional es basa en els fets consumats. Però tampoc Europa ens impedirà fer un referèndum. Segur que ningú no es mourà. Fins al dia abans de caure el mur de Berlín, la UE volia mur de Berlín, i fins al dia abans de la desintegració de la Unió Soviètica, volia la Unió Soviètica. La UE no serà ni un obstacle ni un ajut. La feina l'hem de fer sols, però hem de mirar de fer-la de manera que no ens posem Europa en contra. Per tant, hem de pensar un model d'estat on l'eix europeu sigui absolutament central. Hem de ser els més europeus de tots, i que, quan la UE vegi l'estat que volem fer, digui "tan de bo tots els estats d'Europa fossin com aquest".

Què diríeu als independentistes per acabar l'entrevista?

Ara el que s'ha de fer és bona feina de definició i difusió del projecte d'independència per Catalunya, fins a assolir la majoria social necessària i que és encara lluny. Que cadascú hi aportí el millor que tingui, amb tenacitat i una visió positiva, però sense precipitacions ni oportunitats. Ja arribarà el temps de la collita, el temps de sumar tot el que s'ha fet, i convertir-ho en força política al Parlament. Crec que anem ben encarrilats, malgrat el trist espectacle dels que volen fer Pasqua abans de Rams.

Moltes gràcies pel temps que heu dedicat als lectors de La Veu.

Entrevista feta per
Montserrat Tudela

SORTIDES CULTURALS

SEGUINT LA HISTÒRIA DE CATALUNYA

Diumenge
3 d'abril

SANT JOAN DE LES ABADESSES

SANTA MARIA DE RIPOLL

- Sortida a les 8,00 h.
- Tornada a les 21,00 h.

PREU: 35,00 € per cap

Inclou autocar i dinar (bufet lliure al restaurant "La Trobada" de Ripoll)

Reserves: Fins al 25 de març, trucant al telèfon de Reagrupament 93 213 71 77 de 5 a 8 de la tarda (de dilluns a divendres) o bé a l'adreça de correu electrònic: august.andreu@reagrupament.org

Barcelona decideix

David Vinyals

Un dels objectius que ens vàrem marcar a l'inici de la Consulta sobre la Independència, va ser que fos una única consulta, que s'articulava a nivell municipal i en diferents onades per raons òbvies de manca de recursos i rebuig institucional.

Però des del principi s'han tractat les diferents onades de la consulta, com a consultes en plural, fent entendre que eren esdeveniments diferents, més o menys festius, sense una organització nacional comuna. Es va intentar evitar que la consulta fos un únic moviment nacional. En definitiva es tractava, i es tracta, de dividir, de trossejar tant com es pugui qualsevol espai emergent que permeti aglutinar persones de diferents creences polítiques, però amb l'objectiu comú d'avançar de forma directa cap a la independència de la nostra nació.

I amb l'organització de la consulta sobre la independència es va fer, si més no es va intentar, exactament el mateix que mesos més tard es va fer amb l'espai polític i, curiosament, exactament amb els mateixos protagonistes.

Quan a la tardor del 2009 intentàvem organitzar una coordinadora nacional que permetés articular un únic moviment a favor de la consulta sobre la independència, ens vàrem trobar que els principals impediments venien de dins mateix. Per vanitats individuals, ordres ministerials o qualsevol altre motiu inconfessable, el que hauria d'haver estat una sola coordinadora nacional, va derivar en dues. I el que hauria d'haver estat la cooperació i la unitat d'acció, es va convertir en una batalla d'insults i desacreditacions.

I així va continuar la divisió de la consulta sobre la independència, tot i que

la Coordinadora Nacional va ser en tot moment la coordinadora omnipresent, fins que la divisió es va traslladar a l'espai polític. I curiosament, o no, a partir de la tardor del 2010, l'organització de la consulta sobre la independència ha deixat de patir divisions i sotrats.

I avui, amb una organització sòlida i unida, ajudo a afrontar el repte de l'organització de la consulta sobre la independència a la capital de Catalunya i altres ciutats amb la mateixa il·lusió que el primer dia i amb el descans d'haver-nos tret dos pesos de sobre que tan mal han fet, i fan, a la nostra nació.

La veu de l'associat

Moment de canvi

Ariadna Benet

No sé si ens trobem ben bé en un moment de canvi, però el que sembla evident és que l'olla dels drets dels pobles està bullint a molta pressió: el Sudan s'acaba de dividir en dos, en un referèndum consensuat i poc disputat; Bèlgica, amb el trencament irreconciliable entre francòfons i flamencs, bat el rècord de país Europeu sense govern; Tunísia i Egipte han fet caure dos règims dictatorials forts i internacionalment acceptats; altres països islàmics com l'Iran i àrabs com el Iemen, i del Magreb, com el Marroc i Algèria, esperonats pels èxits dels seus predecessors, han sortit al carrer massivament, demanant més llibertats, més democràcia, més equitat, més... TOT. Vaja, un tot que no se sap ben bé què significa, però que implica, de ben segur, un canvi respecte a l'estatu quo actual. Sembla, doncs, que aquest anar fent, el peix al cove que en diem ací, té un límit, i que,

un cop sobrepassat, aviva una flama de revolta que es propaga a una velocitat imparable.

I jo em dic si aquesta flama, o una espurna, arribarà a creuar la Mediterrània i entrar al nostre petit país per donar-nos una mica d'alè vivificant. Em pregunto quant falta perquè la nostra societat cregui que ha arribat el moment de dir prou. Perquè em sembla fins i tot irreal l'estat latent i submís del nostre poble davant injúries com les de l'Estatut, la immersió lingüística, l'aturada de TV3 al País Valencià, la llei de consultes populars, la desestructuració de les Caixes, ... el dia a dia d'insults i retrets, les mentides i els deutes impagats del govern central. Falta encara gaire perquè sortim al carrer un dia rere l'altre demanant l'escissió de l'Estat Espanyol? Espero que no, o la flama s'apagarà i l'olla deixarà de bullir.

Feu-nos arribar les vostres col.laboracions a través del vostre coordinador

Actes en els que ha participat Reagrupament Barcelonès

Presència a les 24 hores de Gràcia Decideix per a la recollida del vot anticipat de la consulta sobre la independència

Assistència a la inauguració de les Quatre Columnes de Puig i Cadafalch a Montjuïc

Declaració unilateral d'independència: manual d'instruccions

Existeix un dret a la separació dels pobles inserits en un estat amb diverses comunitats nacionals? Hi ha un procediment democràtic que permeti l'accés a la independència d'un territori sota la sobirania d'un estat constituït? El respecte al principi d'integritat territorial dels estats preval per sobre dels drets de les minories nacionals? Tot intent de secessió d'una part d'un estat ha de ser tractat per la comunitat internacional com un afer intern d'aquest estat?

Tots aquests interrogants troben unes primeres vies de resposta en l'opinió consultiva emesa pel Tribunal Internacional de Justícia (TIJ) el juliol de 2010, que va reconèixer la legalitat de la declaració unilateral d'independència dels representants del poble kosovar. La dinàmica editorial **Acontravent** sorprèn amb un llibre que, amb enginyosa intenció, titula *La porta de la gàbia*, on ha aplegat la traducció de la decisió del màxim òrgan jurisdiccional de les Nacions Unides, acompanyada per textos dels professors Carles

Boix i Antoni Abat i l'advocat August Gil-Matamala. Tots els textos són d'alta qualitat i ofereixen la perspectiva històrica i política del progrés de la legalització internacional del dret a l'autodeterminació i, a més d'enriquir el llibre, el fan accessible a un públic lector no especialitzat. L'edició és a càrrec de Quim Torra i Jordi Cortada, coneguts com a promotors de la demanda al Tribunal Europeu de Drets Humans contra la sentència del TC sobre l'Estatut.

La veritat és que el Tribunal de l'Haia no ha redactat pas un manual d'instruccions per aconseguir la independència, però sí que diu que la declaració unilateral que van fer servir els kosovars no va violar cap regla de dret internacional. Ja és molt. A més, dóna unes pistes molt útils que els catalans que volem la llibertat hauríem de tenir ben presents. Per exemple, el TIJ valora el fet que la declaració unilateral no fos votada ordinàriament per l'assemblea de Kosovo com a tal, sinó pels seus representants electes.

La porta de la gàbia (edició de Q.Torra i J.Cortada) A **Contravent**: Barcelona, 2011

Extrapolant-ho al nostre cas, els catalans hauríem de tenir clar que el Parlament de Catalunya -en tant que "assemblea legislativa d'una comunitat autònoma d'Espanya"- no és l'àmbit més adequat per a una declaració unilateral, sinó que aquesta l'han de fer els nostres representants democràticament elegits constituïts com a representació del poble català, no pas com a integrants d'un "òrgan regional espanyol".

Per una vegada, algú ens dóna un cop de mà mostrant-nos la porta de la nostra gàbia, que, si ho volem, els catalans tenim prou a l'abast. Realment, voldrem fer l'esforç d'obrir-la?

Agenda d'activitats

9.03.11 - Conferència
"Una Barcelona justa i lliure"
amb Jordi Portabella
Lloc: Auditori de La Pedrera
Passeig de Gràcia, 92
Metro L3 i L5
A les 19.00 hores

10.03.11 - Tertúlia política
amb Rut Carandell
Lloc: Seu de Reagrupament
C/ Malgrat, 93 - Barcelona
Bus 47 i 50 Metro Fabra i Puig
A les 20.30 hores

17.03.11 - Presentació del llibre:
"El dia que David Niven va venir a
esmorzar al Paral·lel"
de Miquel Giménez Gómez,
amb la participació de l'autor i
Quim Torra, editor

Lloc: Seu de Reagrupament
C/ Malgrat, 93 - Barcelona
Bus 47 i 50 Metro Fabra i Puig
A les 20.30 hores

12.03.11 - Cinefòrum amb la
projecció de la pel·lícula
"Agenda oculta" (Hidden
Agenda) de Ken Loach
Guardonada al festival de
Cannes amb el Premi especial
del jurat i premi a la millor
pel·lícula europea del 1990
Lloc: Seu de Reagrupament
C/ Malgrat, 93 - Barcelona
Bus 47 i 50 Metro Fabra i Puig
A les 17.00 hores

2.04.11 - Cinefòrum amb la
projecció de la pel·lícula
"Invictus" de Clint Eastwood

Debat conduït per Ignasi Planas,
president de la Federació
Catalana de Rugbi i candidat de
Reagrupament a l'Ajuntament
de Barcelona.

Lloc: Seu de Reagrupament
C/ Malgrat, 93 - Barcelona
Bus 47 i 50 Metro Fabra i Puig
A les 17.00 hores

3.04.11 - Sortida cultural:
Seguint la història de Catalunya
Sant Joan de les Abadesses i
Santa Maria de Ripoll
Sortida a les 8.00 hores
Tornada a les 21.00 hores
Preu: 35,00 € per cap.
Inclou autocar i dinar de buffet
lliure a Ripoll.
(veieu anunci a la pàgina 4)

Humor

Lluís Boet

